

I

Cando o doutor marchou, e mentres as dúas mulleres da vila polas que estivera agardando estaban arriba, encerradas co seu defunto pai, Lucy saíu ao xardín e apoiouse na cancela mirando o mar.

Seu pai morrera aquela mañá ás nove e eran agora as doce. O sol batíalle na cabeza descuberta, e a herba chascada do alto do cantil e a estrada poeirenta que pasaba a carón da porta e o mar escintilante e as poucas nubes brancas pairando no ceo, todo refulxía nun grao extremo de silencio, calor inmóbil e luz.

Lucy esculcaba este baleiro sen moverse, como se a esculpi-sen en pedra. Non había unha vela sobre o mar, nin a remota voluta de fume de ningún vapor, tampouco fulgurou nin unha vez a á dunha ave rozando o ceo. O movemento parecía rendido á rixidez. O son parecía entregado ao sono.

Lucy permanecía mirando o mar, o rostro tan carente de expresión como o brillante mundo baleiro que tiña diante. Seu pai levaba morto tres horas e ela non sentía nada.

Pasara xusto unha semana desde que chegaran a Cornualla, ela e mais el, cheos de esperanza, cheos de ledicia pola preciosa casaña amoblada que alugaran para agosto e setembro, cheos de confianza no ben que o aire puro lle ía facer a el. Mais sempre tiveran confianza, nunca houbera un momento durante os

longos anos da fraqueza de seu pai en que nin sequera cuestionasen esa confianza. El estaba delicado e ela coidara del. Ela coidara del e el estivera delicado desde que Lucy tiña memoria. E desde que tiña memoria el fórao todo para ela na vida. Non pensara ningunha vez, desde que medrara, en ningunha outra persoa agás seu pai. Non había cabida para ningún outro pensamento, tan completamente lle enchía o corazón. Fíxerano todo xuntos, compartírano todo xuntos, superaran os invernos xuntos, instaláranse en sitios cativadores, viran as mesmas cousas fermosas, leran os mesmos libros, leríaran, ríran, tiveran amizades, amizades a mancheas; alí onde fosen deseguida seu pai parecía ter amigos que se sumaban á morea deles que xa tiña. Durante anos non se separara del nin un día; nin vontade tivera de marchar. Onde e con quen podería ser tan feliz como con el? Todos os anos foran anos solleiros. Non houbera invernos; nada máis que verán, verán e arrecendos doces e ceos apracibles, unha paciente comprensión coa súa torpeza —pois el tiña unha mente máis destra— e amor. Era a compañía máis amena para ela, o amigo máis xeneroso, o guía máis esclarecedor, o pai máis tenro; e agora estaba morto e ela non sentía nada.

Seu pai. Morto. Para sempre.

Repetiuse as palabras. Non significaban nada.

Ía estar soa. Sen el. Para sempre.

Repetiuse as palabras. Non significaban nada.

No cuarto de arriba, coas xanelas abertas de todo, afastado dela acompañado polas dúas mulleres da vila, xacía morto. Sorríralle por derradeira vez, dixéralle todo o que lle ía dicir, chamáraa co derradeiro dos nomes cariñosos e medio burleiros

que lle encantaba inventar para ela. Pero se había só unhas poucas horas estaban almorzando xuntos e planeando que ían facer ese día! Onte conduciran xuntos cara ao solpor despois de tomar o té, e el vira, cos seus ollos de lince que todo o vían, unhas herbas fóra do común na gabia e detivérase para reco-llelas, entusiasmado por atopar unhas tan estrañas, e leváraas para estudalas, e faláralle delas e fixéralle ver cousas interesan-tísimas e importantísimas nelas, naquelas herbas que, até que el as tocara, parecían só herbas correntes. Iso era o que facía con todo: insuflarlle vida e encanto cun toque. As herbas esta-ban agora no comedor, á espera de que el se puxese mans á obra, estendidas onde as deixara sobre papel secante no peito-ril. Víraas ao pasar de camiño ao xardín; e vira ademais que o almorzo seguía alí, o almorzo que tomaran xuntos, aínda como o deixaran, esquecido polas serventas ante a sorpresa da morte. El derrubárase ao erguerse da mesa. Morto. Ao instante. Sen tempo para nada, nin para chorar, nin para botar unha ollada. Terminado. Finado. Fulminado.

Que bo día ía, e tan quentiño. El amaba a calor. Tiveran sorte co tempo...

Si, ao final oíanse sons... decatouse deles de golpe; sons do cuarto de arriba, unha trasfega de pasiños discretos, zarrapicar de auga, unha vaixela que se colocaba con esmero. Deseguida chegarían as mulleres e diríanlle que estaba todo preparado e podería volver ao seu lado. As mulleres trataran de consolala ao chegaren; e tamén o fixeran as serventas, e o doutor. Consolala! E ela non sentía nada.

Lucy contemplaba o mar mentres pensaba estas cousas, examinando a situación como se fose unha curiosidade sen relación con ela, estudándoa cunha sorte de fría comprensión.

Mantiña a cabeza bastante despexada. Todos os detalles do que ocorrera dispoñíanse con nitidez ante ela. Sabíao todo e non sentía nada... como Deus, razoou; si, exactamente como Deus.

Oíu pasos aproximándose pola estrada, oculta do xardín pola sebe de árbores e arbustos que se estendía cincuenta iardas a cada lado da cancela, e de súpeto pasou un home entre os seus ollos e o mar. Nin sequera o viu porque estaba sumida nos seus pensamentos, e el pasara por diante, bastante preto dela, e desapareceu.

Mais el víraa a ela e esculcáraa polo breve intre que lle levou pasar por diante da cancela. A súa face e mais a súa expresión sorprendéranos. Non era un home moi observador, e naquel momento érao aínda menos do habitual, pois camiñaba especial e profundamente absorto nos seus asuntos; aínda así, cando de súpeto bateu coa inmóbil figura da cancela, con aqueles ollos ben abertos que miraron a través del mentres pasaba, sen decatarse, era evidente, de que alguén estaba pasando, sorprendérase tanto que deixara de prestarse atención a si mesmo e estivera a piques de deterse para observar máis de preto aquela estraña criatura. As súas conviccións, porén, impedíronlle facelo, así que continuou bordeando as cincuenta iardas de arbustos e árbores que agochaban da estrada a outra metade do xardín, se ben máis devagar, cada vez máis devagar, até que ao final do xardín, onde a estrada proseguía, moi solitaria, pola escasa herba do alto dos cantís, cobregueando polos entrantes e saíntes da costa até onde chegaba a vista, el dubidou, volveu a vista atrás, avanzou unha ou dúas iardas, dubidou de novo, detívose, quitou o molesto chapeu e enxugou a fronte, mirou a paisaxe núa e o longo resplandor serpeante da estrada ante el, e despois, moi amodo,

deu volta e percorreu outra vez a sebe de arbustos en dirección á cancela.

Ao tempo que avanzaba dicía para si: «Meu Deus, síntome tan só. Non o podo aturar. Teño que falar con alguén. Vou perder a cabeza...».

Pois o que lle acaecera a este home, apelidado Wemyss, foi que a opinión pública o forzaba á xubilación e á inactividade xusto no tempo en que máis necesidade tiña de compañía e distracción. Tiña que marchar só, tiña que afastarse polo menos unha semana da súa vida cotiá, da súa casa no río onde acababa de encetar as súas vacacións de verán, da súa casa de Londres, onde polo menos tiña os paus de golf, por causa desta determinación de parte da opinión pública de que debía, por un espazo de tempo, pasar un tempo só co seu pesadume. Só co seu pesadume, de entre todas as cousas horrendas coas que se pode estar só! Era unha barbaridade, pensaba, condenar un home a iso; era a forma máis cruel de illamento en soidade. Viñera a Cornualla porque se tardaba moito en chegar, un día enteiro no tren para vir e outro día enteiro no tren para volver, diminuindo a semana, tempo mínimo que a opinión pública insistía en que debía pasar para honrar a súa perda, por ambos extremos; pero aínda así iso deixaba cinco días de tremenda soidade, de errar só polos acantilados tratando de non pensar, sen unha alma coa que falar, sen nada que facer. Non podía xogar ao *bridge* pola opinión pública. Todo o mundo sabía o que lle ocorrera. Saíra en todos os xornais. No momento en que dixese o seu nome saberíano. Era tan recente. Xusto a semana pasada...

Non, non o daba aturado, tiña que falar con alguén. Aquela moza... con aqueles ollos estraños non era unha moza

corrente. Non lle molestaría deixar que lle falase un pouquiño, quizais sentar xuntos no xardín un anaco. Entenderíao.

Wemyss era como un cativo na súa desgraza. Estivo a piques de romper a chorar cando chegou á porta e quitou o chapeu, a moza mirouno con expresión precavida, como se aínda non o vise nin o oíse.

—Podería darme un vaso de auga? É que... vai tanta calor...
—Empezou a tatear polo ollar dela—. Teño... Teño unha sede horrible... A calor...

Sacou un pano do peto e enxugou a fronte. Certamente parecía moi acalorado. Tiña o rostro colorado e descomposto, e pingáballe a fronte. Mantiña o cello engurrado, como un bebé a desgusto. E a moza parecía tan serena, tan friamente serena. As mans, pregadas sobre a barra superior da cancela, máis que serenas parecían frías, como as mans no inverno, encollidas e empequenecidas polo frío. Levaba o cabelo corto, observou, de xeito que era imposible saber a idade que tiña, un cabelo castaño ao que o sol lle arrincaba luces brillantes; e na súa cariña non había máis cor que a daqueles amplos ollos chantados nela e a cor da boca, bastante grande; mais até a boca parecía conxelada.

—Sería moita molestia... —empezou a dicir de novo Wemyss; e despois a situación superouno—. Faríame vostede un favor máis grande do que imaxina —dixo, coa voz tremendo polo padecemento— se me permitise entrar un minuto ao xardín e descansar.

Ao percibir unha sincera aflición na voz del, os ollos inexpresivos de Lucy tornáronse un pouco humanos. Tomou conciencia de que aquel estraño afable e desventurado estaba apelando a ela por algo.

—Tanta calor ten? —preguntou, vëndoo en realidade por primeira vez.

—Si, teño calor —dixo Wemyss—. Pero non é iso. Pasei unha desgraza... unha desgraza terrible...

Calou, desbordado pola memoria daquilo, pola inxustiza de tanto horror que o pillara desprevido.

—Oh, síntoo —dixo Lucy distraidamente, aínda afastada a millas del, sumida na indiferenza—. Acaso perdeu algo?

—Meu Deus, non ese tipo de desgraza! —berrou Wemyss—. Déixeme pasar un minutíño ao xardín... un minutíño... só para sentar cun ser humano. Faríame vostede un ben moi grande. Porque vostede é unha descoñecida con quen podo falalo se mo permite. Só por sermos nós dous descoñecidos podería eu falar. Non falei cunha alma, agás serventes e funcionarios, desde... desde que ocorreu. En dous días non falei con ninguén en absoluto... vou tolear...

A voz estremecía outra vez pola súa infelicidade, polo pasmo del ante a súa propia infelicidade.

A Lucy non lle parecía que dous días fosen un tempo moi longo para non falar con ninguén, pero había algo abafante na aflición evidente daquel estraño que disipou a súa apatía; non moito, pois aínda estaba profundamente distante, observando desde outro mundo, por así dicilo, esta calor e axitación extremas, pero polo menos agora víao, tíñao en conta cunha lixeira curiosidade. El era como unha forza elemental na súa franqueza. Tiña a calidade dun fenómeno natural irresistible. Mais ela non cambiou a súa posición na cancela, e os seus ollos continuaban esculcando os del cunha firmeza que el atopaba moi rara.

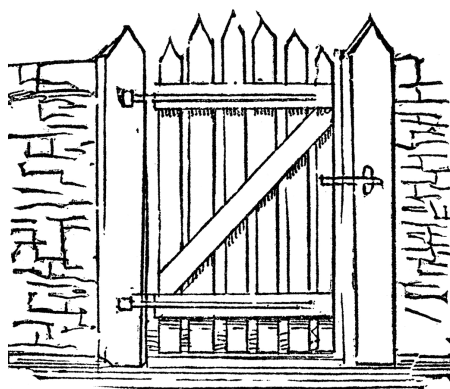
—Deixarláo entrar de boa gana —dixo ela— se viñese vostede onte, pero hoxe morreu meu pai.

Wemyss mirouna atónito. Dixérao cunha voz tan serena e corrente como se estivese facendo un comentario, con bastante indiferenza, sobre o tempo.

Entón tivo un instante de introspección. A súa propia calamidade ilumináralo. El, que nunca coñecera a dor, que nunca se permitira preocuparse, que nunca deixara que na vida o invadise unha dúbida, vivira na última semana nunha atmosfera de preocupación e dor, e de algo que, se se permitía pensar, poñerse morbosos, talvez se convertería nunha dúbida do máis inxusto e torturador. Entendeu, como non entendera había unha semana, o que significaba toda a súa actitude, a súa rixidez. Mirouna fixamente un momento mentres ela lle devolvía unha mirada directa, e despois as cálidas gadoupas del pousáronse sobre as frías mans que estaban pregadas na barra superior da cancela, e el dixo, suxeitándoas ben aínda que non fixeran ningún intento de moverse:

—Así que é iso. Esa é a razón. Agora xa o sei. —E despois engadiu, coa simpleza que a súa propia situación estaba poñendo en todo o que facía—: Isto arránxao. Nós os dous, os aflixidos, debemos falar xuntos.

E cubrindo aínda as mans dela cunha das súas, coa outra correu o ferrollo da cancela e entrou.

ESTE LIBRO ENTROU NO PRELO
O II DE SETEMBRO DE 2026